



LASER XL

‘Mijn ouders vermoorden me.’ Silvijn zet zijn fiets tegen de zijkant van LASER XL. Op zijn horloge ziet hij dat het inmiddels iets voor twaalfen is.

‘Ze komen er niet achter,’ zegt Noor. ‘Ze sliepen, toch?’

‘Ja, dat wel. Pap snurkte zelfs...’ Silvijn kijkt om zich heen. Op dit late tijdstip is hier niemand op straat. Alleen in het kleine boekwinkeltje naast de hal brandt nog licht.

Dat is niet erg, want Silvijn weet dat Boekman allang slaapt. De oude man, die écht zo heet, heeft wel eens gezegd dat hij het licht in zijn winkel altijd aan laat, uit angst voor inbrekers. Boven de winkel, waar hij woont, is het licht wél uit.

Silvijn kijkt weer naar de lasergamehal. Wat zullen zijn ouders doen als ze erachter komen dat hij zijn sleutels gebruikt om midden in de nacht hier naar binnen te gaan?

Hij hoort de stem van zijn moeder nog in zijn hoofd: ‘We vertrouwen je. Je gebruikt die sleutels nooit zomaar!’

In zijn broekzak trilt zijn telefoon. Silvijns hart mist een slag.

Zijn ouders zijn toch wakker geworden!

Snel haalt hij zijn telefoon tevoorschijn, maar dan ziet hij dat de melding van de groepsapp van de klas komt.

De hele klas is nog wakker. Iedereen wil natuurlijk weten hoe het potje lasergamen straks afloopt...

Milan heeft de naam van de groep zelfs veranderd in LASERGAME LIVE!

Milan: het is bijna zover! Lasergamen tegen Silvijn en Noor!

Samir: GOEDE GROEPSNAAM! :)

Milan: we maken die twee af!

Cas: echt wel. Go Fee! Go Milan!

Samir: TEAM FILAN!

Fee: :)

Pien: maandag gaat Noor vast opnieuw stelen...

Milan: no way! Dat laten we niet gebeuren!

Cas: ik laat mijn telefoon thuis, hoor. Straks jat ze die ook nog... :(

Pien: zou ik ook maar doen.

Silvijn voelt zijn maag samentrekken.

‘Gaat het weer over mij?’ Noor probeert mee te kijken op Silvijns schermpje, maar hij drukt zijn telefoon snel uit.

‘Een beetje.’

‘Ze denken zeker nog steeds dat ik het was?’ Noor zucht. ‘Alsof die ketting van Milan me iets boeit.’

Silvijn denkt aan de zilveren ketting van Milan met het skateboard-hangertje eraan. Milan droeg dat ding

elke dag, tot het ineens verdween. Samen met nog veel meer spullen.

En toen werd het armbandje van Fee in Noors laatje gevonden...

‘Dat armbandje van Fee vond ik zelfs spuuglelijk.’

‘Dat was het ook.’

‘En dat horloge van Samir kan me gestolen worden.’

Silvijn grijnst. ‘Goede woordkeuze.’

Noor trekt een gezicht. ‘Je snapt wat ik bedoel.’

‘Ja.’ Silvijn knikt. ‘Ik snap je.’

Hij draait zich weg van Noor en typt snel een antwoord in de groepsapp.

Silvijn: kap nou! het was Noor niet!!!

Milan: daar heb je haar bodyguard weer. Hoe weet je dat nou zo zeker?

Silvijn: omdat ik Noor ken. Zoiets doet ze echt niet!

Samir: waarom werd dat armbandje dan in haar laatje gevonden? Het is Noor! En ik wil mijn horloge terug! :(

Silvijn knijpt zijn telefoon bijna fijn. Waarom geloven ze hem toch niet? Het lijkt wel of Milan de hele klas in zijn macht heeft!

‘Ik ben blij dat ik uit die groepsapp ben,’ zegt Noor. ‘Waarom zit jij er nog in?’

‘Ik moet toch weten wat ze allemaal zeggen?’
Silvijn kijkt haar aan. ‘Dankzij mij hebben we bewijs dat Milan jouw voordeur heeft beklad. Hij heeft zelfs een selfie geplaatst terwijl hij ermee bezig was!’

Noor knikt. ‘Dat is waar. Heb je die foto nog?’

‘Natuurlijk.’ Silvijn knikt. ‘Heeft Fabian de deur nog schoon gekregen gisteren?’

‘Nou... Hij heeft uren op die letters geboend! Milan heeft vast een of andere watervaste graffiti gebruikt. Maar het woord is niet meer leesbaar, gelukkig.’ Noors gezicht betreft. ‘Fabian was laaiend toen hij de deur zag. Mama moest zelfs huilen. “Crimineel” is niet iets wat je op je voordeur wilt hebben. Het idee dat de hele straat dit heeft gezien...’

‘Wat zei Fabian erover?’ Silvijn ziet Noors broer voor zich. Fabian is nogal explosief, het tegenovergestelde van Noor, die altijd rustig blijft. Zelfs nu de hele klas haar verdenkt, blijft ze kalm.

‘Faab zegt dat hij de dader zal vinden en dat hij hem afmaakt...’

Silvijn grinnikt. ‘We kunnen hem op Milan afsturen? Dan hoeven we niet meer te lasergamen.’

‘Wil je afzeggen?’ Noor legt even haar hand op zijn arm. ‘We hóeven dit niet te doen, hè?’

Silvijn kijkt haar aan. Noor heeft gelijk, ze kunnen nu nog terug.

Als hij nu naar huis gaat, hebben zijn ouders vast niet eens gemerkt dat hij weg was.

Maar Noor dan?

Maandag begint school weer, de hele klas is er nog steeds van overtuigd dat Noor al die spullen heeft gestolen...

Silvijn weet hoe het is om buitengesloten te worden. Vorig jaar stookte Milan de klas tegen hem op, nadat hij hem vreselijk inmaakte bij het schoolkampioen-

schap voetbal. Milan raakte daarbij geblesseerd en hij beweerde dat Silvijn hem had getackeld. Dat was niet zo, Milan was zelf naar de grond gedoken toen zijn team achterstond.

Maar toch lukte het Milan om iedereen aan zijn kant te krijgen. Een paar weken lang werd Silvijn bij voetbal overgeslagen en sprongen klasgenoten opzij als hij eraan kwam. Alsof hij ze ter plekke zou tackelen...

De enige die in zijn onschuld geloofde, was Noor.

En nu heeft Milan zijn pijlen gericht op háár.

Silvijn haalt de sleutels uit zijn jaszak. ‘We gaan naar binnen.’

‘Wacht!’ Noor duikt achter een prullenbak en trekt Silvijn aan zijn jack mee naar beneden. Hij struikelt en zijn knie klapt op de tegels.

‘Au! Wat doe je?’ Silvijn wrijft over de pijnlijke plek.

‘Er komen mensen aan!’ Noor duikt nog verder ineen.

Dan hoort Silvijn de stemmen ook.

‘Wat is dit?’ vraagt iemand.

Zijn ze gezien? Silvijns hart bonst tegen zijn ribben.

‘Dit grote gebouw, bedoel je? Dat is LASER XL,’ zegt een andere stem. ‘Een lasergamehal. Net nieuw.’

Silvijn haalt opgelucht adem. Ze hadden het niet over hen!

De voetstappen gaan steeds verder bij hen vandaan. Als ze niets meer horen, komen Silvijn en Noor overeind.

‘Dat scheelde niets.’ Noor wijst op de deur. ‘Laten we alsjeblieft snel naar binnen gaan.’

Silvijn pakt een van de sleutels en steekt hem in het slot. Het is de verkeerde.

‘Silvijn...’

‘Ja, rustig.’ Snel pakt Silvijn een volgende, maar ook die past niet. Hoe kan dat nou?

‘Er komt wéér iemand aan!’ Noor geeft Silvijn een duw. ‘Schiet nou op!’

Silvijn wil de eerste sleutel opnieuw proberen, maar het gaat niet, zijn handen trillen te erg. Hij laat de bos vallen...

‘Laat mij maar.’ Noor grist de sleutelbos van de grond.

Silvijn kijkt achterom en ziet inderdaad opnieuw een figuur hun kant op komen. Wat als hij hen ziet? Twee tieners bij een lasergamehal, midden in de nacht, dat ziet er natuurlijk heel verdacht uit. Wat als hij meteen de politie belt? Die bellen dan natuurlijk zijn ouders...

‘Kom!’ Noor trekt hem naar binnen. Meteen doet ze de deur achter hen dicht. ‘Dat ging goed. We moeten vaker midden in de nacht inbr...’

Nog voordat Noor haar zin kan afmaken, klinkt er plotseling een piep.

Het alarm!

Silvijn schiet naar het kastje aan de muur. Zijn ouders hebben deze week een alarm laten installeren!

‘De code,’ stamelt hij. ‘Ik weet de code nog niet...’



ARENA

Het zweet breekt Silvijn uit. Waarom heeft hij hier niet aan gedacht? Hij heeft zijn ouders al een paar keer de code zien intoetsen, maar wat is die?

‘Probeer iets,’ roept Noor boven het geluid uit. ‘Snel!’

Silvijn denkt koortsachtig na. Zijn vader begon ergens links bovenin. De 1? Dan iets naar rechts. De 3?

Op het scherm staan nu twee kruisjes, maar er moeten nog twee getallen bij.

Meneer Boekman slaapt hier natuurlijk vlakbij, hij moet dit alarm horen...

‘Dertien?’ Noor kijkt Silvijn aan. ‘Dat is jouw geboortedag!’

Natuurlijk... Hij is de dertiende jarig!

Dan moeten de andere cijfers de datum van zijn zusje zijn. Snel toetst Silvijn de 0 en de 6 erachteraan. Zijn zusje is op zes juli jarig.

Klopt het? Wat als hij een fout maakt?

Silvijn voelt zijn hoofdhuid prikken.

Maar dan kleurt het licht op het kastje eindelijk groen. Het is ineens doodstil.

Silvijn spitst zijn oren, maar er gebeurt niets meer. Er staat geen bezorgde Boekman op de stoep, er klinken geen sirenes van de politie.

‘Lekker begin,’ doorbreekt Noor de stilte.

‘Echt, hè?’ Silvijn haalt diep adem. ‘Ik dacht even dat we erbij waren...’

‘Hoelang hebben we nog voor ze er zijn?’

Silvijn kijkt op zijn telefoon. ‘Nog een kwartier.’

Zodra hij het zegt, gieren de zenuwen door zijn lijf. Ze zijn dan misschien binnengekomen, maar nu begint het pas echt...

Wat als ze Milan en Fee straks niet verslaan?

‘We moeten onze tactiek bespreken,’ zegt Noor. ‘Laat me alles zien.’

Silvijn gaat haar voor door de klapdeuren, naar de grote ontvangsthal. Hij drukt wat knoppen bij de receptie in, en overal in de hal springen lichten aan.

Noors mond zakt open. ‘Wow...’

Silvijn glimlacht. Noor is de hele zomer op de camping geweest, dus ze heeft nog niets van LASER XL gezien. Hij heeft expres geen foto’s gestuurd, omdat hij haar reactie in het echt wilde zien.

Toen hij voor de zomervakantie de hal voor het eerst binnenliep, moet hij precies hetzelfde hebben geken. Zijn vader zei dat het leek of zijn ogen uit hun kassen vielen.

‘Dit is nog maar de entree,’ zegt Silvijn. ‘Wacht maar tot je de arena zelf ziet...’

‘De arena?’

‘Zo noemen ze de speelvloer,’ legt Silvijn uit. ‘Hij is echt gigantisch.’

‘Dit is al gigantisch...’ Noor laat haar ogen langs de receptie, het restaurant en de zithoek gaan. Alles is in

dezelfde kleuren felpaars en -blauw geschilderd, net als het logo van LASER XL. In de muren zijn laserstralen geplaatst, die dwars door elkaar lopen. Af en toe gaan ze aan en uit, waardoor het lijkt alsof je in een gevecht bent beland.

‘Hebben je ouders dit allemaal zelf gemaakt?’

Silvijn knikt. ‘Met een beetje hulp. De arena was moeilijk om te bouwen. Het plafond is daar wel vijftien meter hoog... Er hebben dagenlang steigers gestaan, ik mocht niet eens komen kijken, omdat het niet veilig was als er iets zou vallen. Ga je mee?’

Als ze bij de grote schuifdeur zijn, drukt Silvijn op de knop ernaast. De deuren schuiven in één beweging open.

De ruimte voor hen is nog donker, maar dan gaan de spotlights een voor een aan. Steeds verder, tot helemaal achteraan in de arena. Lichtstralen schieten heen en weer en maken patronen op het plafond.

De hele arena staat vol obstakels waar je je achter kunt verschuilen of waar je overheen kunt klimmen. Er zijn netten, tonnen en er staat zelfs een knalgele schoolbus. Dat was Silvijns idee. Het leek hem tof omdat je je erin kunt verstoppen en op het dak kunt klimmen. Het is het pronkstuk van de arena.

‘Dit is niet normaal,’ stamelt Noor, terwijl ze de arena in loopt. ‘Hoe groot is het hier wel niet?’

‘Twee voetbalvelden,’ zegt Silvijn. ‘Het heet niet voor niets LASER XL, hè? Maar binnenkort willen we uitbreiden.’

‘Wordt het nóg groter?’

‘Er komt een extra arena,’ zegt Silvijn.

Noor kijkt om zich heen. ‘En hoe maken we straks de meeste kans om te winnen?’

‘Ik denk vanuit daar.’ Silvijn wijst op de grote buizen, die langs het hoge plafond lopen. ‘Als we daarvoorheen kruipen, zijn er overal schietgaten. Je wordt nauwelijks geraakt, maar je kunt zelf wel heel goed mikken.’

‘En hoe komen we daar?’

‘Via de trap,’ zegt Silvijn. ‘Maar de weg naar boven is helemaal onbeschut...’

‘Kunnen we dan niet beter beneden blijven? Bij die schotten, bijvoorbeeld?’ Noor wijst op een paar pallets.

‘Het allerbeste zou zijn om ze op te sluiten...’ Silvijn loopt helemaal naar het midden van de ruimte, waar een enorme kooi staat.

‘Wat is dit?’ Noor loopt langs de tralies.

‘De gevangenis,’ zegt Silvijn. ‘Als ze daarin zitten, kun je ze van alle kanten raken.’

‘Maar hoe krijgen we ze daarin?’ Noor kijkt hem aan.

‘Dat weet ik nog niet...’

Noor mompelt iets onverstaanbaars.

‘We gaan winnen, oké?’ Silvijn stoot haar aan. ‘Beloofd.’

Noor knikt, maar dan wordt haar blik ineens ernstig. ‘En als het niet lukt? Ik heb dat geld niet...’

Silvijn denkt aan de deal. Als zij winnen, zorgen Milan en Fee ervoor dat het pesten stopt. Maar als ze verliezen, moeten ze hen honderdvijftig euro betalen. Voor alle gestolen spullen...